

Jóel könyve és a laodíceai Hetednapi Adventista Egyház – Nyolcadik szám

Jeff Pippenger

2025-12-09

Nyolcas szám

Kit tanít majd ismeretre? és kivel érteti meg a tanítást? Azokkal-e, akiket elválasztottak a tejtől, és elszakítottak az anyamellőtől?

Mert parancsolat parancsolatra következik, parancsolat parancsolatra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, amott egy kevés. Mert dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, mellyel nyugalmat adhattok a megfáradottnak; és ez a felüdülés: de ők nem akartak hallani.

Így lett számukra az Úr beszéde: parancsolat parancsolatra, parancsolat parancsolatra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, összetöressenek, törbe essenek és foglyul vétessenek.

Ezért halljátok meg az Úr szavát, ti csúfolódó férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben van. Mivel ezt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a holtak birodalmával egyezsége jutottunk; amikor az eláradó ostor végigvonul, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük menedékünkkel, és a hamisság alatt rejtőztünk el: azért így szól az Úr Isten: Íme, leteszek Sionban alapul egy követ, megpróbált követ, drága szegletkövet, biztos alapot: aki hisz, nem fut. Az ítéletet is mérőzsinórrá teszem, és az igazságot mérőlónná; és a jégeső elsőpri a hazugság menedékét, és a vizek elborítják a rejtekhelyet. És a halállal kötött szövetségetek semmivé lesz, és a holtak birodalmával való egyezségetek nem áll meg; amikor az eláradó ostor végigvonul, akkor eltapod titeket. Ézsaiás 28:9–18.

A Jeruzsálemet uraló csúfolódó férfiak a laodíceai Hetednapi Adventista egyház vezetői, akiket néhány verssel korábban Ézsaiás „Efraim részegeiként” és „a kevélység koronájaként” azonosított. Pünkösdkor Péter azoknak válaszolt, akik azt állították, hogy az üzenetet részeg emberek hirdetik. A késői eső időszaka az igaz és a hamis késői eső üzenetéről szól. Az Úrtól jövő üzenet mindig az imádók két osztályát hozza létre, és mindkét osztály bort iszik. A megszentelt üzenet, vagyis a megszentelt bor az, amelyet Jóelnél elvágnak a hűtlenek szájától.

Serkenjetez föl, ti részegek, és sírjatok; és jajgassatok, ti mind borivók, az újbor miatt; mert elvételtek a ti szájatoktól. Jóel 1:5.

Jóel első fejezetében a szőlőskert gonosz földművesei, akik a laodíceai Hetednapi Adventista Egyházat jelképezik, elítéltetnek és ítélet alá esnek azzal összefüggésben, hogy az „újbor” „elvétele” szájukból. Isten megvonta vagy visszatartotta Isten Lelkének a késői esőben való kitöltését, melyet az „étel- és italáldozatok” jelképeznek, a gonosz, részeg földművesektől.

Eltűnt az ételáldozat és az italáldozat az Úr házából; gyászolnak a papok, az Úr szolgálói. Elpusztult a mező, gyászol a föld; mert odavan a gabona, kiszáradt a must, elenyészett az olaj. Szégyenkeztek, ti földművesek; jajgassatok, ti szőlőművesek, a búza és az árpa miatt; mert elveszett a mező aratása. Kiszáradt a szőlőtő, elenyészett a fügefafa; a gránátalmafa, a pálmafa is, és az almafa, a mezőnek minden fája elszáradt; mert elszáradt az öröm az emberek fiai közül. Övezzétek fel magatokat, és gyászoljatok, ti papok; jajgassatok, ti oltár szolgálói; jöjjetek, háljatok zsákruhában egész éjjel, én Istenem szolgálói; mert megvonatott az ételáldozat és az italáldozat Istenetek házatól. Szenteljetek böjtöt, hirdessetek ünnepélyes gyülekezést, gyűjtsétek egybe a véneket és e föld minden lakosát az Úrnak, a ti Isteneteknek házába, és kiáltsatok az Úrhoz: Jaj e napnak! mert közel van az Úr napja, és mint pusztítás jön el a Mindenhatótól. Vajon nem szemünk láttára veszett-e ki az eledel, igen, az öröm és a vigasság a mi Istenünk házából? Jóel 1:9–16.

Amikor Ézsaiás „Efraim részegei” Jóelnél „felébrednek”, azok a körülmények, amelyekre felébrednek, a késői eső üzenete — amelyet az „új bor” jelképez. Ezt Isten választott szövetséges népétől visszatartották. A szakaszban szereplő „gabona” a magvak általános megnevezése, és Isten Igéje a menny kenyere, a szakaszban pedig „elpazaroltatott”.

Az „új bor” a jelenvaló igazság üzenete, amely 9/11-kor érkezett meg. Az „új bor elszáradt” és „elváगतott”, mert az „új bort” csak azok ismerik fel, akik visszatérnek Jeremiás „rég”i” ösvényeihez, mivel az „új” üzenet mindig összhangban van a „rég”i” üzenettel. Az „elszáradt”-nak fordított szó héberül azt jelenti: „szégyenkezni”.

Akik „szégyent vallanak”, Jóelnak és a prófétáknak egyik fő témáját képezik. Efraim részegesei szégyent vallanak hamis késői eső-üzenetük miatt, amelyet gyakran „békesség és biztonság” üzenetnek neveznek. A gabona, az újbor és az olaj három jelképe a késői eső üzenetét ábrázolja. A késői esőt a Szentlélek kitöltetéseként is ábrázolják.

A Szentlélek munkája az, hogy meggyőzzön a bűnről, az igazságról és az ítéletről, mégpedig éppen ebben a sorrendben. Isten Igéje meggyőz a bűnről, és ezt a „gabona” jelképezi. Az „újbor” birtoklása azokat azonosítja, akik a Szentlélek birtokában vannak, akit az „eső” és a „bor” egyaránt jelképez; mert mind az „eső”, mind a „bor” könnyen igazolható úgy, mint üzenet vagy tanítás.

Mindazonáltal megmondom néktek az igazságot: jobb néktek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jön el hozzátok; ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok. És amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, mert nem hisznek énbennem; igazság tekintetében, mert az én Atyámhoz megyek, és többé nem láttok engem; ítélet tekintetében pedig, mert e világ fejedelme megítéltetett. Még sok mondanivalóm van számotokra, de most nem hordozhatjátok el. Amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra: mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és a bekövetkezendő dolgokat jelenti ki néktek. János 16:7–13.

Jóel „gabonája” Isten Igéje, amely meggyőz a „bűnről”. Az „igazság” azok által nyilvánul meg, akik emberségüket az istenséggel kapcsolták össze a jelenvaló igazság üzenete által, amelyet az „új” (jelenvaló igazságot hordozó) „bor” (üzenet) jelképez. Az „olaj” az „ítélet” jelképe, mert az „ítélet” azon alapul, hogy azok, akik megítéltetnek, rendelkeznek-e „olajjal”. Jóel gabonája, új bora

és olaja a bűnről, igazságról és ítéletről való meggyőzés. A Szentlélek munkájának minden eleme, a késői eső kiáradásával összefüggésben, alkotja azokat az igazságokat, amelyeknek próbára kell tenniük a laodiceai adventizmust, 9/11-től kezdődően, amikor Jóel ezt parancsolja nekik: „Serkenjete fel!”

A kései eső üzenetének három jelképe párhuzamban áll a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három anyagi üzenetével, és a „szántóvetőknek” „meg kell szégyenülniük”, a „szőlőműveseknek” pedig „ajgatniuk kell”. Jóel könyvében Isten népének soha nem szabad megszegyénülnie.

És megtudjátok, hogy én Izráel közepette vagyok, és hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek, és nincs más; és az én népem soha meg nem szégyenül. Jóel 2:27.

A szőlőművesek és a vincellérek megszegyénülnek és jajgatnak, mert az általuk hirdetett hamis utóeső-üzenet erőtelen arra, hogy életet fakasszon a szőlőskertben, amelynek gondozásával megbízattak. Az adventizmus prófétanőjétől tudja, hogy arra hívtak el, hogy betöltsék az utóeső tapasztalatát, de a mezők gyümölcse elszáradt. Megszegyénülnek és sírnak, különösen „a búza miatt és az árpa miatt”. Az „árpa” zsengeáldozata Krisztus feltámadásának napján kezdte meg azt a pünkösdi időszakot, amely Pünkösdkor ért véget a pünkösdi „búza” zsengeáldozatával. Efraim részegesei megszegyénülnek, mert a pünkösdi időszak rossz oldalán állnak, amely 9/11-től a vasárnapi törvényig ismétlődik meg, amikor hull az utóeső.

„Sokan nagymértékben elmulasztották befogadni a korai esőt. Nem nyerték el mindazokat az áldásokat, amelyeket Isten ily módon számukra biztosított. Azt várják, hogy a hiányt a késői eső pótolja majd. Amikor a kegyelem leggazdagabb bősége kiárad, akkor szándékoznak megnyitni szívüket annak befogadására. Szörnyű tévedést követnek el. Annak a munkának, amelyet Isten megkezdett az emberi szívben, amikor világosságát és ismeretét adta, szüntelenül előre kell haladnia. Minden egyes embernek fel kell ismernie a maga szükségét. A szívet ki kell üríteni minden tisztátalanságtól, és meg kell tisztítani a Lélek bennlakására. A bűn megvallása és elhagyása, buzgó imádság és önmaguk Istennek való odaszentelése által készültek fel a korai tanítványok a Szentlélek kitöltetésére pünkösdi napján. Ugyanezt a munkát kell most elvégezni, csak nagyobb mértékben. Akkor az emberi eszköznek csupán kérnie kellett az áldást, és várnia az Urat, hogy tökéletessé tegye a reá vonatkozó munkát. Isten az, aki megkezdte a munkát, és be is fogja fejezni azt, teljessé téve az embert Jézus Krisztusban. De nem szabad elhanyagolni a korai eső által jelképezett kegyelmet. Csak azok fognak nagyobb világosságot kapni, akik a kapott világosság szerint élnek. Ha naponta nem haladunk előre az eleven keresztény erények megvalósításában, nem fogjuk felismerni a Szentlélek megnyilatkozásait a késői esőben. Lehet, hogy a körülöttünk levő szívekre hull, de mi nem fogjuk azt sem észlelni, sem befogadni.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

Abban az összefüggésben, amelyet White testvér a „pünkösdi időszaknak” nevez, a „korai eső” Krisztusnak a tanítványokra lehelt Leke volt, miután feltámadása után alászállt mennyei találkozásáról. A „késői eső” ebben az összefüggésben a Pünkösdi volt. A pünkösdi időszak alfáján néhány csepp leheltetett a tanítványokra, ómegáján pedig azok a tanítványok, akikre ráleheltetett, tüzes nyelvekkel szóltak az egész világhoz. A Szentlélek megnyilatkozása a kezdeten és a végen.

Az istenség a kezdeten egy üzenet által közvetíti a Szentlelket az emberiségnek; a végén pedig az istenség és az emberiség egyesülten — amint azt a nyelvek (emberiség) és a tűz (Istenség) jelképezik — közvetíti a Szentlelket az emberiségnek egy üzenet által. Az árpa zsengeáldozata a kezdeten Krisztus feltámadásával áll összhangban, a pünkösdi zsengeáldozat két búzakenyere pedig a Pünkösddel áll összhangban.

Az a két kenyér az egyetlen olyan áldozat volt, amely kovászt is tartalmazott, a bűn jelképét. A kenyerek meg voltak sütvé, így a bűn eltávolítását ábrázolták, ugyanakkor fenntartva azt az igazságot, hogy a százhuszonnégyezeret jelképező két meglengetett kenyér férfiakkól és nőkből állt, akik bűnösök voltak, de e bűnöktől megtisztítottak a Szövetség Követe által Malakiás könyvének harmadik fejezetében. Így a pünkösdi időszak alfája a Mennyei Kenyér volt, amint tanította tanítványait, és annak az időszaknak az ómegájában ugyanezek a tanítványok két kenyérként voltak jelképezve, amelyeket felemeltek a menny felé. Ennélfogva a tűznyelvek istenséget és emberséget jelképező szimbóluma, valamint a meglengetett áldozat felemelése, amely előképe volt annak, hogy a tanítványok elviszik az üzenetet a világnak, együttesen azonosítják, hogy a százhuszonnégyezernek áldozatként kell felemeltetnie, amely tökéletesen Jézus Krisztust képviseli, és Jézus Krisztus azt képviseli, hogy az istenség az emberséggel egyesülve nem vétkezik.

„Nem részesülni a »korai esőben«, miközben azt várjuk, hogy »mindazon áldások hiányát, amelyeket Isten« a »korai esővel« »biztosított«, »a késői eső pótolni fogja«, »rettenetes tévedés«. A korai eső Jeremiás »régi ösvényei«, amelyek 9/11-nél úgy lettek azonosítva, mint az ösvény, amelyen járni kell. Ez »rettenetes tévedés«, és egyúttal erős tévelygés is, amely arra vezeti az embereket, hogy azt gondolják, van egy késői esőről szóló üzenetük, amely kösziklára épült, hogy aztán végül kiderüljön: üzenetük homokra épült.

Péter nem szégyellte közvetlenül megmagyarázni, hogy kik voltak részegek, és kik nem, amikor a száznegyvennégyezer képviselőjében szólt a késői eső időszakában. Valamennyi próféta az utolsó napokról beszél, és Jóel az „Efraim részegeit” azonosítja, amint felébrednek, és szembesülnek annak világos bizonyítékával, hogy annak a kiváltsága, hogy ők legyenek az a nép, amely a harmadik angyal hangos kiáltását a késői eső ereje alatt hirdetni, örökre elvétetett tőlük. A száznegyvennégyezer a késői eső időszakában, 9/11-től a vasárnapi törvényig fejlődik ki és pecsételtetik el. Ők azok, akik követik a Bárányt, valahová csak megy.

Péter pünkösdkor azokat az embereket jelképezi, akik a késői eső üzenetét hirdetik, amelyet Jóel könyvére alapoz. A zsidóknak, akik egész történelmük során azt a felelősséget kapták, hogy megtartsák a pünkösdot, Péter tudtukra adta, hogy az a pünkösöd, amelyre az összes korábbi pünkösöd előre mutatott, most teljeseedik be. A zsidók, mint Efraim részegei, annyira megrészegekedtek Babilon borától, hogy Pétert és a tizenegyet részegséggel vádolták, miközben ők a késői eső üzenetét mutatták be Jóel könyvének összefüggésében. Amikor Efraim részegei „felébrednek” Jóel első fejezetének ötödik versében, szembesülnek a késői eső megpróbáltatási folyamatával, amelyben két osztály alakul ki. A megpróbáltatás folyamatában az egyik osztály felismeri a késői eső üzenetét, a másik osztály pedig nem.

„Nem szabad a késői esőre várnunk. Az mindazokra eljön, akik felismerik és magukévá teszik a kegyelem harmatát és záporait, amelyek ránk hullanak. Amikor összegyűjtjük a világosság töredékeit, amikor értékeljük Isten biztos irgalmát, aki szereti, ha bízunk Benne, akkor minden ígéret beteljesedik. „Mert mint a föld megtermi növényét, és mint a kert kisarjasztja veteményeit, úgy sarjaszt igazságot és dicsőséget az Úr Isten minden nemzet előtt.” Ézsaiás 61:11. Az egész földnek be kell telnie Isten dicsőségével.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 984.

A „felismerni” azt jelenti, hogy „visszaemlékezni vagy visszanyerni az ismeretet”, mert a késői eső üzenetét a múlt szent történetei alapján ismerjük fel, amelyek a késői eső történetét szemléltetik. Péter pünkösdi története abba a történelmi keretbe illeszkedett, amelyet Jóel vázolt fel. Jóel kerete és Péter beteljesedése együtt két tanúbizonyságot szolgáltat az 1844-es Éjféli Kiáltás történetéhez. Ezt a három tanúbizonyságot (és másokat is) „fel kell ismerni” mint a késői eső történetének, keretének és üzenetének szemléltetéseit.

Amikor Krisztus a mennybemenetele után, majd visszatérve rálehel a tanítványokra, az „néhány cseppként” volt a pünkösdi nagy kiárasztás előtt. A kezdetnél és a végnél egyaránt megnyilvánult a Szentlélek kiárasztása. A Krisztustól a tanítványok felé hulló néhány csepp a pünkösdi időszak alfája, amely az ómegával és az üzenetnek a tanítványoktól a világ felé történő kiárasztásával ér véget. Az alfát az árpa zsengeáldozata jelöli, és a búza zsengeáldozatával zárul. A késői eső kezdetét New York City nagy épületeinek 9/11-én történt ledöntése jelezte. Ez jelöli annak a történelemnek a kezdetét, amely a vasárnaptörvényhez vezet. A 9/11-et az árpa zsengeáldozata, a vasárnaptörvényt pedig a búza zsengeáldozata jelképezi.

Efraim részegesei felébrednek annak valóságára, hogy országuk elvétetik tőlük, és olyan népnek adatik, amely megtermi a megfelelő gyümölcsöket. Jóel feltárja a részegesek engedetlenségét azáltal, hogy rámutat: az „étel-” és „italáldozat” kivágatott az Úr házából, és hogy az „újbor” kivágatott az ő szájukból. Az „újbor” a héberben frissen sajtolt levet jelent, a „bor” pedig, amelyet az ötödik versben a részegesek isznak, erjedt lé. A bor két fajtája kétféle tanítást jelképez, és Jóel összefüggésében ez a tanítás a késői eső üzenete. Efraim részegesei erjedt levet ittak, és el vannak „vágva” az „új”, frissen sajtolt léttől. A bor két fajtája a késői eső két üzenetét jelképezi, és a részegesek „kivágtak” a tiszta üzenetből. A „kivágatott”-nak fordított héber szó azon az ősi szövetségi gyakorlaton alapul, amelyben állatokat vágtak ketté, és a részek között jártak át. „Kivágtatni” annyit jelent, mint Isten szövetséges népeként elvettetni.

Jóel könyve Isten népét azonosítja az utolsó napokban, a milleritákkal kezdődően, akik Dániel könyvének 1798-ban történt felnyitásának következményeként jelentek meg, és a száznegyvennégyezerrel végződően, akik Dániel könyvének 1989-ben történt felnyitásának következményeként jelennek meg. Kezdetben a Szentlélek kitöltése az Exeter-i táborgyűléstől az 1844. október 22-i csalódásig terjedő időszak által volt jelképezve. Az a történelem beteljesítette Máté huszonötödik fejezetének a tíz szűzről szóló példázatát, amely a száznegyvennégyezer történelmében betű szerint megismétlődik.

„A Máté 25-ben olvasható, a tíz szűzről szóló példázat az advent népének tapasztalatát is szemlélteti.” A nagy küzdelem, 393.

„Gyakran utalnak nekem a tíz szűzről szóló példázatra, akik közül öt bölcs volt, és öt balga. Ez a példázat betű szerint teljesedett és fog teljesedni, mert különleges alkalmazása van erre az időre, és a harmadik angyal üzenetéhez hasonlóan beteljesedett, és az idők végéig továbbra is jelenvaló igazság marad.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

„Van egy világ, amely gonoszságban, csalásban és tévelygésben, a halál árnyékában hever,—alszik, alszik. Kik azok, akik lelkük gyötrelmét érzik azért, hogy felébresszék őket? Miféle hang érheti el őket? Gondolatom a jövőbe ragadtatik, amikor felhangzik a jeladás: „Ímé, jön a Völegény; menjetek ki elébe.” De némelyek késlekedtek megszerezni az olajat lámpásaik újratöltésére, és túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, át nem ruházható. Az az olaj Krisztus igazságossága. A jellemet jelképezi, és a jellem át nem ruházható. Egy ember sem szerezheti meg azt a másik számára. Mindenkinek magának kell megszereznie a minden bűnfolttól megtisztított jellemet.” Bible Echo, 1896. május 4.

Kik azok, akik „lelkük gyötrelmét érzik, hogy felébresszék” „a gonoszságban veszteglő világot?” Jóel megadja a választ:

És leszen, hogy mindaz, aki segítségül hívja az Úr nevét, megszabadul; mert a Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a szabadulás, amint megmondotta az Úr, és azok között, akik megmaradnak, akiket elhív az Úr. Jóel 2:32.

Ezeket a dolgokat a következő cikkben folytatjuk.

„A feltámadás napjának késő délutánján a tanítványok közül ketten Emmaus felé tartottak, egy Jeruzsálemtől nyolc mérföldre fekvő kisvárosba. Ezek a tanítványok nem töltöttek be kiemelkedő szerepet Krisztus munkájában, de őszinte hívők voltak benne. Azért jöttek a városba, hogy megtartsák a pászkát, és mélységesen zavarba ejtették őket a nemrégiben történt események. Hallották a reggeli hírt Krisztus testének a sírból való eltűnéséről, valamint az asszonyok beszámolóját is, akik látták az angyalokat, és találkoztak Jézussal. Most hazafelé tértek, hogy elmélkedjenek és imádkozzanak. Szomorúan jártak esti útjukat, miközben a per és a keresztre feszítés jeleneteiről beszélgettek. Soha azelőtt nem voltak ennyire teljesen elcsüggedve. Reménytelenül és hitetlenül jártak a kereszt árnyékában.”

„Nem jutottak még messzire útjukon, amikor egy idegen csatlakozott hozzájuk, de annyira elmerültek borújukban és csalódottságukban, hogy nem figyelték meg őt alaposabban. Folytatták beszélgetésüket, szívük gondolatait tárva fel. Azokról a tanításokról elmélkedtek, amelyeket Krisztus adott nekik, s amelyeket látszólag nem tudtak megérteni. Miközben azokról az eseményekről beszéltek, amelyek végbementek, Jézus vágyott arra, hogy megvigasztalja őket. Láttá fájdalmukat; értette az egymásnak ellentmondó, zavaros gondolatokat, amelyek nyomán ez a kérdés támadt bennük: Vajon lehet-e ez az Ember, aki megengedte, hogy ily módon megalázzák, a Krisztus? Fájdalmukat nem tudták visszatartani, és sírtak. Jézus tudta, hogy szívüket a szeretet fűzi Őhozá, és vágyott arra, hogy letörölje könnyeiket, és örömmel és vigassággal töltsen be őket. De előbb olyan tanításokat kellett adnia nekik, amelyeket soha nem felejtene el.”

„Ő pedig monda nekik: Micsoda beszédek ezek, amelyeket egymással váltotok jártotokban, és miért vagytok szomorúak? Egyikük pedig, akinek neve Kleopás volt, felelvén monda neki:

Csak te vagy-e jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod, mik történtek benne e napokban?” Elmondták neki a Mesterük felőli csalódásukat, „aki próféta vala, hatalmas cselekedetben és beszédben Isten és az egész nép előtt”; de „a főpapok és a mi fejedelmeink” – mondták – „halálra ítéltetés végett átadták őt, és megfeszítették.” Szívükben mély fájdalommal és remegő ajakkal tették hozzá: „Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani Izráelt; és mindezenfelül ma van a harmadik napja, hogy ezek történtek.”

„Különös, hogy a tanítványok nem emlékeztek Krisztus szavaira, és nem ismerték fel, hogy Ő előre megmondta azokat az eseményeket, amelyek bekövetkeztek! Nem értették meg, hogy kijelentésének utolsó része éppen olyan bizonyosan fog beteljesedni, mint az első rész: hogy a harmadik napon ismét feltámad. Erre a részre kellett volna emlékezniük. A papok és a főemberek nem felejtették el ezt. Azon a napon, „mely következik az előkészület napja után, a főpapok és a farizeusok egybegyűltek Pilátushoz, mondván: Uram, emlékezünk, hogy az a hitető még életében azt mondta: Harmadnapra feltámadok.” Máté 27:62, 63. A tanítványok azonban nem emlékeztek ezekre a szavakra.”

„Ekkor így szólt hozzájuk: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívására, amiket a próféták szóltak: avagy nem ezeket kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így bemennie az Ő dicsőségébe?” A tanítványok csodálkoztak, ki lehet ez az idegen, hogy lelkük legmélyéig hatol, és ilyen komolysággal, gyöngédséggel és együttérzéssel, s ilyen reménységteljesen szól. Krisztus elárultatása óta első ízben kezdtek reményt érezni. Gyakran figyelmesen tekintettek útítársukra, és azt gondolták, hogy szavai éppen azok a szavak, amelyeket Krisztus mondott volna. Ámulat töltötte el őket, és szívük örvendező várakozástól kezdett hevesen dobogni.

„Mózesről kezdve, a bibliai történelem valóságos Alfájától kiindulva Krisztus az egész Írásban kifejtette nekik azokat a dolgokat, amelyek Őreá vonatkoztak. Ha először önmagát ismertette volna meg velük, szívük megelégedett volna. Örömük teljességében semmi többre nem vágytak volna. De szükséges volt, hogy megértsék az Ószövetség előképei és próféciai által Róla tett bizonyágtételt. Hitüknek ezeken kellett megállapodnia. Krisztus semmiféle csodát nem tett, hogy meggyőzze őket, hanem első dolga az volt, hogy megmagyarázza az Írásokat. Halálát úgy tekintették, mint minden reménységük megsemmisülését. Most pedig a prófétákból megmutatta nekik, hogy ez éppen hitük legnyomósabb bizonyítéka volt.”

E tanítványok tanítása közben Jézus megmutatta, milyen nagy jelentősége van az Ószövetségnek mint az Ő küldetéséről tanúskodó bizonyágtételnek. Sok magát kereszténynek valló ember ma elveti az Ószövetséget, azt állítva, hogy annak többé semmi haszna nincs. Krisztus tanítása azonban nem ilyen. Oly nagyra becsülte azt, hogy egy alkalommal ezt mondta: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül.” Lukács 16:31.

„Krisztus hangja az, amely a pátriárkákon és prófétákon keresztül szól, Ádám napjaitól fogva egészen az idők záró jeleneteiig. A Megváltó az Ószövetségben éppoly világosan nyilatkozik meg, mint az Újszövetségben. A prófétai múltból áradó világosság az, amely Krisztus életét és az Újszövetség tanításait világossággal és szépséggel tárja elénk. Krisztus csodái istenségének bizonyítékai; de még erősebb bizonyíték arra, hogy Ő a világ Megváltója, az Ószövetség próféciainak az Újszövetség történetével való összevetésében található.”

„A próféciából kiindulva Krisztus helyes fogalmat adott tanítványainak arról, hogy mivé kellett lennie emberi természetében. Az a várakozásuk, hogy olyan Messiás lesz, aki az emberek vágyainak megfelelően foglalja el trónját és királyi hatalmát, félrevezető volt. Ez akadályozta volna annak helyes megértését, hogy a legmagasabb helyzetből a legalacsonyabbig szállt alá, amelyet csak be lehet tölteni. Krisztus azt kívánta, hogy tanítványainak elképzelései minden tekintetben tiszták és igazak legyenek. Amennyire csak lehetséges volt, meg kellett érteniük a szenvedés poharát illetően azt, ami neki rendeltetett. Megmutatta nekik, hogy az a rettenetes küzdelem, amelyet akkor még nem érthettek meg, annak a szövetségnek a beteljesedése volt, amely a világ alapjának letétele előtt kötöttet. Krisztusnak meg kellett halnia, miként a törvény minden áthágójának meg kell halnia, ha megmarad a bűnben. Mindeznek meg kellett történnie, de nem vereséggel, hanem dicsőséges, örök győzelemmel kellett végződnie. Jézus elmondta nekik, hogy minden erőfeszítést meg kell tenni a világ bűntől való megmentéséért. Követőinek úgy kell élniük, ahogyan Ő élt, és úgy kell munkálkodniuk, ahogyan Ő munkálkodott: intenzív, kitartó erőfeszítéssel.”

„Így szólt Krisztus tanítványaihoz, megnyitva értelmüket, hogy megérthessék az Írásokat. A tanítványok fáradtak voltak, de a beszélgetés nem lankadt. Életnek és bizonyosságnak szavai hullottak a Megváltó ajkáról. De szemük mégis fogva volt. Miközben Jeruzsálem pusztulásáról beszélt nekik, sírva tekintettek a kárhozatra ítélt városra. De még csak nem is sejtették, ki volt útítársuk. Nem gondolták, hogy beszélgetésük tárgya mellettük jár; mert Krisztus úgy szólt Önmagáról, mintha más személy volna. Azt gondolták, hogy azok közül való, akik jelen voltak a nagy ünnepen, s most hazatérnek. Éppoly óvatosan járt, mint ők, a göröngyös köveken, időnként velük együtt megállva egy kis pihenőre. Így haladtak tovább a hegyi úton, miközben Az, aki nemsokára elfoglalja helyét Isten jobbján, és aki mondhatta: ‘Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön’ (Máté 28:18), mellettük járt.”

„Az úton lement a nap, és mielőtt az utazók elérték volna nyugvóhelyüket, a mezőkön dolgozó munkások már abbahagyták munkájukat. Amikor a tanítványok éppen be akartak lépni otthonukba, az idegen úgy tett, mintha folytatni akarná útját. A tanítványok azonban vonzódtak hozzá. Lelkük éhezett arra, hogy még többet halljon tőle. „Maradj velünk” — mondták. Úgy tűnt, nem fogadja el a meghívást, de ők unszolták, kérlelve: „Már estefelé jár, és a nap is lehanyatlott.” Krisztus engedett e kérésnek, és „bement, hogy velük maradjon.”

„Ha a tanítványok elmulasztották volna nyomatékosan ismételni meghívásukat, nem tudták volna meg, hogy útítársuk a feltámadott Úr volt. Krisztus soha nem erőlteti rá magát senkire. Azokkal törődik, akiknek szükségük van rá. Készséggel belép a legszegényesebb hajlékba is, és felvidítja a legalázatosabb szívet. De ha az emberek túlságosan közömbösek ahhoz, hogy gondoljanak a mennyei Vendégre, vagy kérjék őt, hogy maradjon velük, akkor továbbmegy. Így sokakat nagy veszteség ér. Nem ismerik meg Krisztust jobban, mint ahogyan a tanítványok sem ismerték fel őt, amikor együtt haladt velük az úton.

„A kenyérből álló egyszerű estebéd hamar elkészül. A vendég elé teszik, aki helyet foglalt az asztalfőn. Most kinyújtja kezét, hogy megáldja az ételt. A tanítványok megdöbbenve hátrahökölnek. Útítársuk éppen ugyanúgy tárja ki kezét, ahogyan Mesterük szokta volt tenni. Ismét odanéznek, és íme, kezén meglátják a szegek helyét. Mindketten egyszerre kiáltanak fel:

Az Úr Jézus az! Feltámadt a halálból!”

Feltámadnak, hogy lábai elé vessék magukat és imádják Őt, de Ő eltűnt szemük elől. Arra a helyre tekintenek, amelyet az foglalt el, akinek teste nemrég még a sírban feküdt, és ezt mondják egymásnak: „Avagy nem gerjedezett-e a mi szívünk mibennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?”

„Ám e nagy hír közlésének terhével nem maradhatnak ülve és beszélgetve. Fáradtságuk és éhségük eltűnt. Ételüket érintetlenül hagyják, és örömmel telve azonnal ismét útnak indulnak ugyanazon az ösvényen, amelyen jöttek, sietve, hogy a városban levő tanítványoknak megvigyék a hírt. Az út némely szakasza nem biztonságos, de felkapaszkodnak a meredek helyeken, meg-megcsúszva a sima sziklákon. Nem látják, nem tudják, hogy annak oltalma alatt állnak, aki velük együtt járta az utat. Zarándokbotjukkal a kezükben sietnek előre, gyorsabban kívánnak haladni, mint amennyire mernek. Elveszítik az ösvényt, de ismét rátalálnak. Hol futva, hol botladozva törnek előre, s láthatatlan Társuk mindvégig szorosan mellettük halad.”

„Az éjszaka sötét, de az Igazság Napja ragyog rájuk. Szívük ujjong az örömtől. Úgy tűnik, mintha egy új világban volnának. Krisztus élő Megváltó. Többé nem siratják Őt mint halottat. Krisztus feltámadt — újra meg újra ismétlik ezt. Ezt az üzenetet viszik a szomorkodókhoz. El kell mondaniuk nekik az emmausi útról szóló csodálatos történetet. El kell mondaniuk, ki csatlakozott hozzájuk az úton. Ők hordozzák a valaha a világnak adott legnagyobb üzenetet, az örömhír üzenetét, amelytől az emberi család reménysége függ e földi életre és az örökkévalóságra nézve.” Jézus élete, 795–801.